

2S kapitola 14.

[1] Jób, syn Serújín, poznal, že král je Abšalómovi nakloněn. [2] Poslal tedy Jób do Tekóje pro moudrou ženu a řekl jí: "Předstírej smutek, oblékni si smuteční šaty a nemaž se olejem. Vydávej se za ženu, která již po mnoho dní drží smutek nad mrtvým. [3] Předstoupíš před krále a promluvíš k němu takto." A Jób ji naučil, co má mluvit. [4] Tekójská žena s králem promluvila. Padla tváří k zemi, klaněla se a zvolala: "Pomoz, králi!" [5] Král se jí zeptal: "Co je tí?" Ona odpověděla: "Ach, jsem ovdovělá žena, muž mi zemřel. [6] Tvá otrokyně měla dva syny. Ti se spolu na poli pohádali a nebylo nikoho, kdo by je od sebe odtrhl. Jeden udeřil druhého a usmrtil ho. [7] A teď celé příbuzenstvo povstalo proti tvé otrokyni a žádají: Vydej nám bratrovraha, ať ho usmrtime za život jeho bratra, kterého zavraždil. Ať vyhledáme i dědice. Tak chtějí uhasit i tu jiskřičku, která mi zbývá, aby po mém muži nezůstalo na zemi ani jméno ani potomstvo." [8] Král ženě řekl: "Jdi do svého domu a já o tobě rozhodnu." [9] Ale tekójská žena králi odpověděla: "Králi, můj pane, necht' je ta vina na mně a na domu mého otce, avšak král a jeho trůn ať je bez viny." [10] Král prohlásil: "Kdo by proti tobě mluvil, toho přiveď ke mně a víckrát se tě nedotkne." [11] Ona řekla: "Necht' prosím král pamatuje na Hospodina, svého Boha, aby krevní mstitel neusiloval dál o zkázu a aby mého syna nezahladili." On prohlásil: "Jakože živ je Hospodin, ani vlas tvého syna nepadne na zem!" [12] Žena odpověděla: "Necht' smí tvá otrokyně králi, svému pánu, povědět ještě něco." Řekl: "Mluv." [13] Žena pravila: "Proč ty smýšlíš právě tak proti Božím lidu? Když král vyslovil toto slovo, jako by obvinil sebe, že neumožnil návrat tomu, kterého zahnal. [14] Vždyť jsme smrtelní, jsme jako po zemi rozlitá voda, která se nedá sebrat. Bůh však nechce život odejmout a velmi se rozmyšlí, aby zapuzeného od sebe zapudil nadobro. [15] Nyní jsem tedy přišla, abych králi, svému pánu, přednesla tuto řeč, protože jsem se bála lidu. Tvá otrokyně si řekla: Promluví ke králi. Snad král prosbu své služebnice splní. [16] Král zajisté vyslyší a vyprostí svou služebnici ze spárů muže, který usiluje vyhladit mě i s mým synem z Božího dědictví. [17] Tvá otrokyně si řekla: Kéž slovo krále, mého pána, přinese uklidnění, vždyť král, můj pán, je jako Boží posel a rozlišuje dobro a zlo. Hospodin, tvůj Bůh, buď s tebou!" [18] I odpověděl král ženě: "Nezatajuj přede mnou, nač se tě zeptám." Žena řekla: "Mluv prosím, králi, můj pane." [19] Král se zeptal: "Nemá v tom všem ruce Jób?" Žena odpověděla: "Jakože je živa tvá duše, králi, můj pane, nelze uhnout napravo ani nalevo od ničeho, co král, můj pán, vyřkne. Tvůj služebník Jób to byl, kdo mi dal příkaz a kdo tvou otrokyni naučil všemu, co má mluvit. [20] Jen proto, aby se tato záležitost stočila žádoucím směrem, dopustil se tvůj služebník Jób této věci. Můj pán je však moudrý, tak moudrý jako Boží posel, a pozná vše, co se na zemi děje." [21] I řekl král Jóabovi: "Hle, již jsem to zařídil. Jdi, přiveď mládence Abšalóma zpátky." [22] Tu padl Jób tváří k zemi, klaněl se a dobrořečil králi. Řekl: "Dnes tvůj služebník poznal, že u tebe našel přízeň, králi, můj pane, když král prosbu svého služebníka splnil." [23] Jób se hned odebral do Gešúru a přivedl Abšalóma do Jeruzaléma. [24] Ale král nařídil: "Ať se uchýlí do svého domu. Moji tvář nespátí." Abšalóm se tedy uchýlil do svého domu a královu tvář nespátí. [25] V celém Izraeli nebyl nikdo pro svou krásu tak vyhlášený jako Abšalóm. Od hlavy k patě nebylo na něm poskvrný. [26] Když si dával ostříhat hlavu - dával se stříhat koncem každého roku, poněvadž ho vlasy tížily tak, že se stříhat musel -, váha vlasů z jeho hlavy byla dvě stě šekelů královské váhy. [27] Abšalómovi se narodili tři synové a jedna dcera jménem Támar. Byla to žena krásného vzhledu. [28] Abšalóm bydlel v Jeruzalémě dva roky, aniž spatřil královu tvář. [29] Pak poslal Abšalóm pro Jóaba, aby ho vyslal ke králi, ale on k němu přijít nechtěl. Poslal pro něho ještě podruhé, ale on zase nechtěl přijít. [30] Proto řekl svým služebníkům: "Hledte, Jób má díl pole vedle mého a má tam ječmen. Jděte a vypalte jej." Abšalómovi služebníci ten díl vypálili. [31] Hned nato se Jób vypravil do domu k Abšalómovi a vyčítal mu: "Proč tvoji služebníci vypálili díl, který mi patří?" [32] Abšalóm Jóabovi odpověděl: "Hle, poslal jsem ti vzkaz, abys přišel sem, že tě vyšlu ke králi s dotazem: Proč jsem přišel z Gešúru? Bylo by mi lépe, kdybych tam byl zůstal. Nyní chci spatřit královu tvář. Je-li na mně vina, ať mě vydá na smrt!" [33] Jób předstoupil před krále a oznámil mu to a král dal Abšalóma zavolat. Ten před krále předstoupil a klaněl se před králem tváří až k zemi. I políbil král Abšalóma.